

gennem Forhyringsagenten bliver Mandskabet derefter forhyret — jeg ser i denne Forbindelse bort fra de faa meget store Selskaber, der har deres egne Forhyringskontorer, men disse Kontorers Virksomhed er naturligvis i et og alt underkastet de samme Bestemmelser som Forhyringsagenterne. Der betales som Vederlag til Forhyringsagenten 7 pCt. af første Maanedes Hyre af et Beløb af indtil 100 Kr. og 6 pCt. af det Beløb, hvormed Hyren for en Maaned overstiger 100 Kr., men medens tidligere dette Vederlag blev betalt med Halvdelen af den forhyrede og Halvdelen af Rederen eller Kaptajnen alt i Henhold til Bestemmelserne i Forhyringsloven af 12. April 1892, er der i de senere Aar foregaaet den Forandring, at hele Vederlaget til Forhyringsagenten nu afholdes af Rederen; Forhyringen er vederlagsfrit for den forhyrede, idet Rederiet bærer alle de med Forhyringen forbundne Omkostninger. Det ærede Medlem Hr. P. Andersen hævdede, at man jo kunde risikere, at de Overenskomster, paa Basis af hvilke Forhyringen nu er vederlagsfrit for den forhyrede, blev opsagt. Jeg vil dog gerne henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at disse Overenskomster er af ret gammel Dato, idet de stammer fra 1921 og 1922, og hver Gang der har været Tale om ny Overenskomst med Folkene, har man fra begge Sider været ganske enig paa dette Punkt, og jeg tror heller ikke, man bliver uenig om Spørgsmaalet ved fremtidige Forhandlinger. Nu hedder det i Udkastet til Konventionens Artikel 2 om Forhyring, at der „maa ikke ved nogen Form for Forhyring af noget som helst Skibs Besætning finde Betaling Sted af noget Vederlag, hverken direkte eller indirekte, til nogen Person, Selskab eller Institution“. I Artikel 3 modificeres dette noget, idet det hedder, at uanset disse Bestemmelser „kan Personer, Selskaber eller Institutioner, der for Øjeblikket mod Betaling driver Forhyring, faa midlertidig Tilladelse af Staten til at fortsætte denne Forretning“ paa visse Betingelser. Dette er naturligvis tænkt som et Overgangsstadium, og Meningen maa være den, at man i det store og hele maa holde sig Artikel 2 efterrettelig, altsaa at Forhyringen maa ske vederlagsfrit for begge Parter. I og for sig kunde jeg, hvis jeg vilde anlægge et ensidigt Redersynspunkt, særdeles vel tiltræde et Lovforslag, der lægger Udgifter, som Rederne for Tiden udelukkende maa bære, over paa Samfundet; men jeg finder det samfundsmæssigt ganske uforvarligt, under Forhold som de nuværende,

hvor det gælder at spare alt, hvad der spares kan, i Statshusholdningen, at gaa den modsatte Vej: at forøge Samfundsbyrderne, naar dette ikke er strengt paakrævet, og det er det ingenlunde i det her omhandlede Tilfælde. Men maaske den højtærede Socialminister vil oplyse, hvorfra de Pengemidler, der er nødvendige for at føre dette Forslag ud i Livet, skal komme. Til Vejledning for den højtærede Minister tjener, at jeg overhovedet ikke gaar med til at paalægge Staten nye Byrder, tilmed Byrder, der ikke er paakrævet, saaledes som Tilfældet er her, uden at jeg samtidig faar Oplysning om, fra hvilke Kilder man har til Hensigt at skaffe de nødvendige Pengemidler. Der er fra den høje Regerings Side talt saa mange Ord om den ærlige Finanslov; men det har aabenbart kun været Ord og intet andet. Den høje Regering har i de sidste Maaneder fremsat talrige Lovforslag, hvis Gennemførelse vilde koste Millioner og atter Millioner, uden at man har faaet den ringeste Oplysning om, hvorfra disse Millioner skal komme. Er det Ærlighed? Er det forsvarligt overfor Samfundet at fremsætte Lovforslag, der vilde koste mindst en Snes Millioner eller mere at gennemføre uden at skænke Muligheden for at skaffe disse Penge til Veje en eneste Tanke. Mit Parti og jeg finder en saadan Fremgangsmaade uforsvarlig, og jeg skal derfor i Dag paa mit Partis Vegne rette det ganske bestemte Spørgsmaal til den høje Regering: Hvorledes agter Regeringen at fremskaffe de Millioner, der er nødvendige for at føre de mange sociale Lovforslag ud i Livet? Det er et klart og redeligt Spørgsmaal, og mit Parti forventer et klart og redeligt Svar.

Regeringen har jo selv hævdet, at det var nødvendigt, at der var Balance paa Statsregnskabet. Hvorledes er det da muligt at fremsætte disse Lovforslag uden samtidig at angive de Veje, man agter at gaa for at fremskaffe de fornødne Pengemidler, eller paavise de Beparelser, som eventuelt skal gennemføres paa Statsregnskabet?

Hvad de øvrige Artikler i Konventionen angaar, vil jeg gerne med Henblik paa Artikel 4 pege paa, at der for Tiden ikke her i Landet blandt Foreninger, der bestaar af Repræsentanter for Skibsredere og Søfolk, findes nogen, der i Lovens Forstand kan paatage sig en saadan Forhyringsvirksomhed under en central Myndighed, og Forhyringen maatte følgelig finde Sted gennem en Række Kontorer, der blev oprettet af Staten i de forskellige Kystbyer, der selv